

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 494/2012-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. októbra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť V. P., P., zastúpeného advokátom JUDr. I. Š., S., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie, ako aj práva podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Prešov v konaniach vedených pod sp. zn. 19 Cb 120/2008 a sp. zn. 21 Rob/370/2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. P. o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. decembra 2011 doručená sťažnosť V. P. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na účinný prostriedok nápravy a na spravodlivý proces podľa

čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. 19 Cb 120/2008 a sp. zn. 21 Rob/370/2007.

Zo sťažnosti a z predložených podkladov ústavný súd zistil, že podstatou sťažnosti je nesúhlas sťažovateľa so spôsobom, akým okresný súd konal o jeho námietkach proti platobnému rozkazu vydanému 26. novembra 2007 pod č. k. 21 Rob/370/2007-30 (ďalej len „platobný rozkaz“). Týmto platobným rozkazom okresný súd uložil sťažovateľovi, aby do 15 dní od jeho doručenia zaplatil navrhovateľovi v ňom uvedenú sumu a nahradil mu trovy konania alebo aby v tej istej lehote podal na tomto súde odôvodnený odpor. Platobný rozkaz bol 5. decembra 2007 doručený sťažovateľovi do vlastných rúk.

Sťažovateľ 19. decembra 2007 doručil okresnému súdu písomné podanie, ktoré označil ho „*Vyjadrenie k platobnému rozkazu*“. V texte tohto podania výslovne uvádza: „*Svoj dlh voči spoločnosti C., a. s., uznávam. Nechcel som spoločnosť okradnúť ani podviesť, spôsobila to moja nemoc a potom aj nevyplácané mzdy z predchádzajúcej práce. Napriek tomu som aj zopár splátok uhradil podľa možnosti, čo si myslím, že to poukazuje aj o tom, že som to mal snahu uhradiť a aj komunikoval som s nimi. Platobný rozkaz beriem na vedomie avšak nie som schopný vyplatiť celú sumu naraz, tak chcem požiadať o splátkový kalendár, kde by sa táto suma rozrákala na splátky desať mesiacov, poprípade jedného roka.*“ Okresný súd zaslal predmetnú žiadosť sťažovateľa navrhovateľovi na zaujatie stanoviska.

Podaním doručeným okresnému súdu 28. januára 2008 označeným ako „*Vyjadrenie žalobcu k odporu žalovaného*“ zaslal navrhovateľ „*z dôvodu odstránenia zrejmej chyby v počítaní*“ opravený návrh na začatie konania (žalobu) a zároveň súhlasil so splácaním dlhu sťažovateľom v mesačných splátkach v sume 6 000 Sk pod hrozbou straty výhody splátok. V prílohe tohto podania bola priložená upravená žaloba s návrhom na vydanie platobného rozkazu na zaplatenie sumy zníženej oproti pôvodnému platobnému rozkazu.

Okresný súd 30. januára 2008 zaslal (stále ešte v konaní vedenom pod sp. zn. 21 Rob/370/2007) sťažovateľovi podanie navrhovateľa spolu s výzvou na vyjadrenie, v ktorom uviedol, že „*bolo tunajšiemu súdu dňa 19. 12. 2007 doručené podanie, v ktorom žiadate o možnosť zaplatenia dlžnej sumy 75.093,97 Sk v mesačných splátkach počas obdobia 10 mesiacov alebo jedného roka vzhľadom na Vašu finančnú situáciu. Súd posudzuje každé podanie podľa svojho obsahu, aj keď je nesprávne označené. Z Vami doručeného podania však nie je zrejmé, čoho sa domáhate s prihliadnutím na to, ako by mal súd rozhodnúť. Ak sa svojím podaním domáhate len odkladu zaplatenia dlžnej sumy, ktorú inak bez výhrad uznávate, čo do dôvodu i výšky, je v takomto prípade potrebné obrátiť sa priamo na navrhovateľa – C., a. s. a dohodnúť sa s ním, že od Vás nebude vymáhať dlžnú čiastku okamžite, ale povolí Vám zaplatenie dlhu v splátkach. Vaše podanie bolo zaslané žalobcovi na vyjadrenie, pričom jeho odpoveď Vám prikladáme v tejto výzve. V prípade, že ste svojím podaním mienili dosiahnuť iného rozhodnutia vo veci, teda máte výhrady voči uplatnenému nároku navrhovateľa a podávate týmto odpor voči platobnému rozkazu, je potrebné túto skutočnosť oznámiť v lehote 10 dní od doručenia tejto výzvy. Ak ostane táto výzva bezvýsledná a v poskytnutej lehote nebude súdu predložené vyjadrenie, či má podanie zo dňa 19. 12. 2007 považovať za odpor proti platobnému rozkazu, súd v zmysle § 43 ods. 3 O. s. p. už na toto podanie nebude prihliadať.*“.

Sťažovateľ podaním doručeným okresnému súdu 13. februára 2008 oznámil, že jeho predchádzajúce podanie nebolo podaním odporu proti platobnému rozkazu a ani podaním smerujúcim proti výroku o trovách konania. Ďalej uviedol: „Ja som vo Vyjadrení k Platobnému rozkazu zobrať jeho obsah na vedomie. Oznamoval som Okresnému súdu v Prešove, že nie som schopný uhradiť celú vynesenu čiastku vo výške 75.093,97 Sk s 29,99 % úrokom zúčtovanú zo sumy 63.250,00 od 13. 7. 2006 do zaplatenia, nahradiť trovy konania vo výške 12.115,00 Sk. Žiadal som Okresný súd, aby rozhodol a povolil pre mňa splátkový kalendár na dobu jedného roka... Opakovane zdôrazňujem, že uznávam záväzok k úhrade 75.093,97 Sk s príslušenstvom včítane trov konania. Poznamenávam, že v čase podpísania úverovej zmluvy dňa 2. 2. 2005 uvedená C., a. s. poukázala na môj účet v banke čiastku 55.000,00 Sk. Uvedená banka si hneď k poskytnutému úveru naučtovala poplatok vo výške 8.250,00 Sk, čím pre mňa ostala celková dlžná čiastka 63.250,00 Sk.

Ja ako dlžník som uvedenej banke v 13 splátkach uhradil 41.824,21 Sk. Ostalo uhradiť 21.426,00 Sk istiny plus úroky. Je až neuveriteľný zisk žalobcu, keď z úveru 55.000,00 Sk uhradil som 41.824,21 Sk. Považujem to všetko za neoprávnené obohacovanie žalobcu. Je neuveriteľné, keď žalobca v návrhu tvrdí, že zaslal na moju adresu 13x výzvu na úhradu dlhu a za každú výzvu či upomienku si účtuje po á 300,- Sk čo spolu naučtovali ďalších 3.900,- Sk. Toto tvrdenie namietam, popieram a neuznávam.

Navrhujem, aby Okresný súd v Prešove obsah môjho vyjadrenia právne prehodnotil. Aby po predložení splátkového kalendára žalobcom C., a. s. rozhodol o reálnych splátkach, ktoré ja zo svojej mesačnej mzdy budem môcť uhrádzať.“

Sťažovateľ 8. apríla 2008 osobne doručil okresnému súdu podanie k sp. zn. 21 Rob/370/2007 označené ako „*Návrh na zrušenie platobného rozkazu zo dňa 26. 11. 2007*“, ktorým ho požiadal, aby vydaný platobný rozkaz zrušil. V danom podaní okrem iného uviedol: „*Prehodnocujem moje príjmy a výdaje v rodine, oznamujem Okresnému súdu Prešov aj navrhovateľovi, že nie som spôsobilý mesačne uhrádzať pohľadávku navrhovateľa C., a. s. uhrádzať po 6.000 Sk ale len po 3.000 Sk počnúc mesiacom apríl 2008. Navrhujem Okresnému súdu Prešov, aby tento môj návrh odobril a schválil.*“

Následne 9. apríla 2008 bol spis doteraz vedený pod sp. zn. 21 Rob/370/2007 z dôvodu procesného úkonu sťažovateľa preradený do registra Cb pod sp. zn. 19 Cb 120/2008. Okresný súd uznesením č. k. 19 Cb 120/2008-50 z 29. júla 2008 návrh sťažovateľa na zrušenie platobného rozkazu zamietol. Podľa okresného súdu sťažovateľ nepodal proti platobnému rozkazu v zákonom ustanovenej lehote odpor, v ktorom by namietal základ a výšku pohľadávky. Okresný súd vychádzal z toho, že podanie sťažovateľa z 19. decembra 2007 bolo iba vyjadrením sa k platobnému rozkazu, a nie odporom a že sťažovateľ v ňom nespochybňoval povinnosť uvedenú v platobnom rozkaze. Platobný rozkaz preto nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť. Návrh sťažovateľa na zrušenie predmetného platobného rozkazu okresný súd zamietol ako nedôvodný, čo odôvodnil tým, že na takéto rozhodnutie nie je žiaden právny podklad, keďže návrh na vydanie platobného rozkazu možno zrušiť iba z dôvodov taxatívne uvedených v § 173 ods. 2 a § 174 ods. 2

a ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), a v danom prípade nebol naplnený ani jeden z týchto zákonných dôvodov. Sťažovateľ nepodal proti predmetnému uzneseniu odvolanie. V príslušnom registri vedenom okresným súdom bola vyznačená právoplatnosť a vykonateľnosť predmetného uznesenia a následne bol daný pokyn preradiť spis do registra Rob (opätovne pod sp. zn. 21 Rob/370/2007) z dôvodu vyznačenia právoplatnosti platobného rozkazu.

Sťažovateľ neskôr opakovane adresoval okresnému súdu podania (označené ako „*Sťažnosť*“ z 8. marca 2010 a „*Doplnenie dôvodov odporu*“ zo 6. júla 2010), v ktorých poukazoval na to, že jeho vyjadrenia mali byť považované za odpor proti platobnému rozkazu.

Okresný súd zaslal sťažovateľovi písomnosť označenú ako „*Podanie žalovaného zo dňa 8. 3. 2010 a 6. 7. 2010 – odpoveď*“ z 29. júla 2010, v ktorej rekapituloval doterajší priebeh konania a uviedol, prečo nepovažoval podania sťažovateľa za odpor proti platobnému rozkazu, a zároveň poukázal aj na nepodanie odvolania proti uzneseniu okresného súdu č. k. 19 Cb 120/2008-50 z 29. júla 2008. Predmetná písomnosť nemala formu rozhodnutia.

Sťažovateľ 9. augusta 2010 podal „*odvolanie*“ proti „*právnomu aktu Okresného súdu Prešov z 29. 07. 2010...*“, v ktorom tvrdil, že písomnosť z 29. júla 2010 mala mať podobu rozhodnutia, a žiadal, aby sa vecou začal zaoberať nadriadený súd ako odvolací orgán.

Podľa sťažovateľa tak existuje platobný rozkaz, ktorý nie je právoplatný, a sťažovateľ nedokáže dosiahnuť, aby v jeho veci konal nadriadený súd, hoci podľa jeho názoru podal opravný prostriedok. Podľa sťažovateľa „*nemal možnosť zaplatiť do 15 dní, a preto podal odpor, no z neskúsenosti ho tak neoznačil a navyš nechcel, aby to vyznelo tak, že nechce platiť*“.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že *«Vo vzájomnej komunikácii so súdom, sa „mu“ nepodarilo, napriek rôznym sťažnostiam, dosiahnuť také procesné rozhodnutie Okresného súdu Prešov, aby dosiahol predloženie veci odvolaciemu súdu, prípadne dovolaciemu súdu. Podľa okresného súdu je vec právoplatne skončená a odmieta sa ňou ďalej zaoberať. Tento stav neistoty pretrváva a exekúciu súd nezastavil, pretože pre exekučný súd je dôležitý pečiatkou vykonateľnosti opatrený platobný rozkaz. Sťažovateľ je presvedčený, že na jeho procesný návrh, na nariadenie pojednávania, by mal súd reflektovať rozhodnutím, hoci aj nevyhovujúcim, proti ktorému by bolo možné podať opravný prostriedok. Ak je súd presvedčený o oneskorene podanom odpore alebo o odpore podanom bez odôvodnenia, mal správne odpor odmietnuť, čím by sa vytvorili podmienky na inštančný postup. Takýto postup predpokladá zákon v § 174 ods. 3 písm. a) OSP.»*

Sťažovateľ zastáva názor, že protiprávny stav trvá. Podľa neho je exekúcia proti nemu vedená na základe neprávoplatného platobného rozkazu a navyše dochádza aj k porušovaniu európskeho práva. Exekúcia vedená na základe uvedeného platobného rozkazu bola síce uznesením okresného súdu sp. zn. 20 Er 360/2010 z 3. novembra 2011 odložená do času, kým vo veci rozhodne Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“), avšak sťažovateľ tvrdí, že okresný súd odmieta predložiť vec odvolaciemu súdu.

Z toho dôvodu podal sťažovateľ proti postupu okresného súdu sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, v ktorej navrhuje, aby ústavný súd rozhodol, že jeho základné práva podľa čl. 46 ústavy a podľa čl. 47 charty, ako aj právo podľa čl. 6 dohovoru boli postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 19 Cb 120/2008 a sp. zn. 21 Rob/370/2007 porušené, a aby prikázal okresnému súdu v uvedených konaniach konať a vo veci rozhodnúť.

Ústavný súd 6. decembra 2011 zaslal sťažnosť na vyjadrenie okresnému súdu. Predsedníčka okresného súdu sa vo vyjadrení z 19. decembra 2011 doručenom ústavnému súdu 27. decembra 2011 v celom rozsahu stotožnila s priloženým vyjadrením zákonnej sudkyne, podľa ktorej *„Za daného právneho stavu, pokiaľ žalovaný (sťažovateľ, pozn.) v lehote na podanie odporu nepodal proti tomuto platobnému rozkazu odpor, t. j. v ktorom*

by nesúhlasil so základom a výškou pohľadávky /podanie zo dňa 19. 12. 2007 jednoznačne nebolo odporom a ani sa nejednalo o neurčitý a nezrozumiteľný právny úkon, ktorý by vyžadoval následné poučovacie úkony súdu a následný nesúhlas preto tento právny stav nemohol zvrátiť a priznať odporcovi práva, ktoré mu nepatria/, preto súd postupoval v zmysle platných procesných v tom čase platných predpisov. Procesnými úkonmi žalovaný raz pohľadávku uznal, potom ju sčasti poprel a následne aj popretú časť uznal a voči uzneseniu zo dňa 29. 7. 2008 odvolanie nepodal. Nemožno teda súdu vyčítať, že vo veci nekonal, keď rozhodnutie vydal a bolo na žalovanom, aby využil opravný prostriedok voči tomuto rozhodnutiu. Žalovaný sa teda svojou procesnou aktivitou, keď neustále menil svoje tvrdenia a nečinnosťou voči vydanému rozhodnutiu súdu, dostal do terajšej situácie, hoci ak žalobca uplatňuje v exekučnom konaní pohľadávku v rozpore s hmotným právom, aj keď na základe právoplatného platobného rozkazu, bolo možné v exekučnom konaní prostredníctvom námietok voči exekúcii zvrátiť tento stav, o čom svedčí aj súčasná rozhodovacia prax súdov. Keďže však od vydania platobného rozkazu v predmetnej veci a ostatných úkonov vo veci 19 Cb 120/08 došlo k takému vývoju spotrebiteľskej legislatívy, z ktorého vyplynuli nielen hmotnoprávne úpravy, ale aj procesnoprávne úpravy s retrospektívnymi účinkami a za daného právneho stavu by súd nevydal platobný rozkaz s poukazom na ustanovenie § 172 ods. 9 OSP, nakoľko sa jedná o zaplatenie peňažnej sumy zo spotrebiteľskej zmluvy, ktorá obsahuje neprijateľné podmienky, a ak by ho aj napriek tomu vydal, jednalo by sa o nulitný právny úkon.“

Ústavný súd si vyžiadal spisy v konaniach vedených okresným súdom pod sp. zn. 19 Cb 120/2008 a sp. zn. 21 Rob/370/2007, postup v ktorých sťažovateľ namieta. Ústavný súd opakovane (výzva zo 6. decembra 2011 a následné urgencie z 8. marca 2012, 24. mája 2012, 14. augusta 2012 a zo 17. augusta 2012) vyzýval okresný súd na predloženie spisu tak, aby mohol po jeho preštudovaní vec predbežne prerokovať [§ 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)]. Po informácii, že vo veci koná krajský súd, bol predmetný spis (pripojený ku spisu vedenému krajským súdom pod sp. zn.

7 Cob 108/2011) vyžiadaný z krajského súdu a 27. augusta 2012 bol doručený ústavnému súdu.

Ústavný súd tak z vyžiadaného spisu zistil, že vec, o ktorej konal okresný súd pod sp. zn. 21 Rob/370/2007, bola 20. decembra 2011 predložená krajskému súdu na rozhodnutie o opravnom prostriedku (odvolaní sťažovateľa z 9. augusta 2010), a že krajský súd doteraz vo veci nerozhodol.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd rozhoduje iný súd.

Zmyslom a účelom princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré v občianskom súdnom konaní sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom sťažovateľa, ktorý je v tomto prípade zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom. Preto v danej veci ústavný súd rozhodoval o porušení tých práv tými orgánmi, vyslovenia porušenia ktorých sa sťažovateľ domáha v návrhu na rozhodnutie, t. j. v petite sťažnosti. Tvrdenia o porušení ďalších základných práv, resp. článkov charty (čl. 38 charty), ktoré sťažovateľ uvádza v texte sťažnosti mimo petitu, je v súlade s doterajšou judikatúrou ústavného súdu potrebné považovať iba za súčasť argumentácie sťažovateľa (III. ÚS 149/04, II. ÚS 65/07, IV. ÚS 287/2011).

Ústavný súd ďalej považuje za potrebné zdôrazniť, že obe veci vedené pod sp. zn. 19 Cb 120/2008 a sp. zn. 21 Rob/370/2007 sa týkajú toho istého platobného rozkazu a predstavujú rôzne štádiá konania, v rámci ktorých sa rozhodovalo o viacerých procesných návrhoch navrhovateľa v konaní pred všeobecnými súdmi (sp. zn. 21 Rob/370/2007 – konanie o návrhu na vydanie platobného rozkazu – žalobe) a sťažovateľa (sp. zn. 19 Cb 120/2008 – odvolacie konanie o návrhu na zrušenie platobného rozkazu).

Vo vzťahu k sťažovateľom namietanému postupu okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 19 Cb 120/2008 o zrušenie platobného rozkazu ústavný súd uvádza, že sťažovateľ sťažnosťou výslovne nenapadol uznesenie okresného súdu sp. zn. 19 Cb 120/2008 z 29. júla 2008, ktorým bol jeho návrh na zrušenie platobného rozkazu zamietnutý, ale iba postup okresného súdu v tomto konaní. Sťažovateľ mal možnosť podať proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 19 Cb 120/2008 z 29. júla 2008 riadny opravný prostriedok – odvolanie, ktoré mohol odôvodniť aj prípadnými námietkami proti postupu okresného súdu v danom konaní. Ústavný súd z vyžiadaného spisu zistil, že sťažovateľ proti uvedenému uzneseniu okresného súdu odvolanie nepodal a predmetné uznesenie tak nadobudlo právoplatnosť.

Podľa princípu subsidiarity obsiahnutého v čl. 127 ods. 1 ústavy a v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde musia byť pred podaním sťažnosti vyčerpané všetky procesné prostriedky, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho práv priznáva, inak je sťažnosť neprípustná. Zmysel tejto právnej úpravy nie je iba v tom, aby bola vec posúdená tým orgánom, ktorý je na posúdenie danej veci príslušný, ale aj v tom, aby prípadné nedostatky mohli byť predmetom posúdenia v opravnom konaní pred správnymi orgánmi alebo súdmi a odstránené spôsobom predpokladaným zákonom. Z toho vyplýva, že námietky, ktoré neboli uplatnené v konaní pred všeobecným súdom, hoci v tomto konaní už uplatnené byť mohli, nemôžu byť úspešne uplatnené až v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

Sťažnosť sťažovateľa je preto v časti namietajúcej porušenie jeho označených základných práv postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 19 Cb 120/2008 neprípustná podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd navyše dodáva, že v zmysle § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, z čoho je zrejmé, že by sťažnosť sťažovateľa v tejto časti bolo možné odmietnuť aj ako návrh podaný oneskorene.

Sťažovateľ sa vo svojej sťažnosti taktiež domáha, aby ústavný súd rozhodol, že okresný súd je povinný konať vo veci vedenej pod sp. zn. 21 Rob/370/2007 a predložiť vec na rozhodnutie krajskému súdu. Sťažovateľ tvrdí, že protiprávny stav trvá (okresný súd odmieta vec predložiť odvolaciemu súdu) a domáha sa jeho odstránenia. Ústavný súd z vyžiadaného spisu zistil, že vec bola 20. decembra 2011 predložená krajskému súdu, ktorý vo veci koná. Sťažovateľom zamýšľaný výsledok sťažnosti v tejto časti, a to predloženie veci na rozhodnutie krajského súdu, bol teda podľa zistenia ústavného súdu medzičasom dosiahnutý. O námietkach sťažovateľa už koná krajský súd v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cob 108/2011, ktorý má povinnosť zabezpečiť plnú realizáciu a ochranu označených základných práv sťažovateľa, a to nielen s ohľadom na aplikáciu vnútroštátneho práva, ale aj dôsledkov práva Európskej únie, osobitne záverov vyplývajúcich z judikatúry Súdneho dvora Európskej únie (vo vzťahu k danej veci ide osobitne o rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci vedenej pod sp. zn. C-618/10 Banco Español de Crédito SA proti Joaquín Calderón Camino zo 14. júna 2012).

Princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba takými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. V nadväznosti na to ústavný súd pripomína, že v rámci konania o sťažnosti zásadne preskúmava len právoplatné rozhodnutia, a to v tom zmysle, že musí ísť o rozhodnutia, ktorými sa konanie právoplatne skončilo (IV. ÚS 254/2011).

Ústavný súd nemôže paralelne konať o tej istej veci, o ktorej sa koná pred všeobecným súdom. V podmienkach právneho štátu rešpektujúceho princíp právnej istoty nie je prípustné, aby o jednej veci mali súčasne rozhodovať dva orgány súdneho typu, pretože by tým mohlo dôjsť k vydaniu dvoch rozdielnych rozhodnutí v tej istej veci. Vzhľadom na skutočnosť, že uplatnenie právomoci krajského súdu vo veci sťažovateľa predchádza uplatneniu právomoci ústavného súdu, možno považovať podanie sťažnosti

ústavnému súdu ešte pred rozhodnutím odvolacieho súdu za predčasné (m. m. IV. ÚS 142/2010, IV. ÚS 232/2011).

Vzhľadom na tieto skutočnosti sa ústavný súd podanou sťažnosťou aj v časti smerujúcej proti postupu okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 21 Rob/370/2007 meritórne nezaoberal, ale podľa zásady ratio temporis ju odmietol ako neprípustnú pre predčasnosť podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

So zreteľom na všetky uvedené skutočnosti a závery ústavný súd po predbežnom prerokovaní rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia, a ďalšími návrhmi sťažovateľa obsiahnutými v petite sťažnosti sa už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. októbra 2012